

Já chodím ráno k Emě

Šlapeto

1. Pan továrník Krausamintz kavalír byl známý
rád měl všechno na světě, hlavně ale dámy
že byl trochu při letech, tak si řekl: Jářku,
opatřím si privátní mladou sekretářku.
Z inserátu našel si slečnu Emilku,
v továrně pak zdržel se vždy jen na chvílku.

R: Já chodím ráno k Emě a večer ona ke mě,
my sejdeme se vždycky akorát,
Vždyť žádná jiná nemá tu kulturu co Ema,
ta mohla by mít v lásce doktorát.
Děláme zázraky, ona a já taky,
žádná se neumí tak hezky smát,
Když nepřijdu já k Emě, tak přijde ona ke mě,
my sejdeme se vždycky akorát.

2. Se zdravím pan Krausamintz býval na tom bledě,
teď však, co má Emilku, mládne vůčihledě.
Ač s ní dělá přesčasy, na světě je radši,
všichni o něm říkají: Den ze dne je mladší.
Co je toho příčinou, když se někdo ptal,
pan továrník diskrétně jen mu zašeptal:

R:

3. Ema měla zásadu: láska nese mince,
přece se však přejedla toho Krausamintze.
Časem se jí zalíbil též pan prokurista,
pan pokladní, účetní, ba i inkasista.
Aranžér a volontér, a tak dál a dál,
za půl roku zpíval si celý personál:

R: